

Arrest

**nr. 152 004 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 maart 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 maart 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 september 2013 en 4 december 2013.

1.3. Op 19 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 27 februari 1973 geboren in Cairo. U bent een soenitische moslim. In 2005 werd u lid van de politieke beweging 'Kifaya' die gekant was tegen het regime van de toenmalige president Mubarak. U zou een maal gearresteerd zijn in 2005 en ontvluchtte datzelfde jaar voor de eerste maal Egypte en reisde u naar Cyprus waar u asiel aanvraag. U kreeg echter een negatieve beslissing die ook in beroep werd bevestigd. Op 5 juli 2007 keerde u terug naar Egypte. Na uw terugkeer werd u nog herhaaldelijk geïnterviewd door de Egyptische autoriteiten. U werd bij aankomst in Egypte gearresteerd en ongeveer een week vastgehouden. In 2008 en 2009 zou u nog twee maal zijn gearresteerd omwille van deelname aan manifestaties en telkens ongeveer een maand zijn vastgehouden. In mei 2010 ontvluchtte u een tweede maal uw land en vroeg u asiel aan in Zweden. Op 17 september 2010 keerde u terug omdat de Egyptische autoriteiten uw echtgenote in uw plaats hadden gearresteerd. Bij uw terugkomst werd zij vrijgelaten en u opgesloten in de gevangenis in el Khalifa. Op 28 januari 2011 werd u samen met de andere gevangenen vrijgelaten bij de start van de Egyptische revolutie. De poorten van de gevangenis werden eenvoudigweg opengezet door de cipiers en de Egyptische militairen. U werd lid van de 6de april beweging en nam herhaaldelijk deel aan de protesten. Op 5 oktober 2012 werd u tijdens een demonstratie voor het Ittihadiya paleis gearresteerd. U werd vijf dagen lang opgesloten en mishandeld. Omdat u ziek was werd u vrijgelaten. U verbleef hierna vijf dagen in het ziekenhuis. In december 2012 nam u opnieuw deel aan een demonstratie voor het federale paleis. Op die dag werden de demonstranten opnieuw aangevallen. U deed in de klappen. Sindsdien waren zowel de moslimbroeders als Egyptische militairen op zoek naar u en kwamen ze herhaaldelijk bij uw moeder om u te zoeken. Op 27 februari 2013 verlaat u Egypte en reisde u per boot naar Griekenland. Vervolgens reisde u met een andere boot naar Frankrijk. Per trein reisde u naar Parijs waar u overstapte op een andere trein met bestemming Brussel. Op 3 maart 2013 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Na uw vertrek zouden moslimbroeders en de autoriteiten op zoek zijn gekomen naar u op het adres van uw moeder. Uw moeder en echtgenote (OV 7.669.330) zouden hierbij beledigd, geslagen en bedreigd zijn. Zo zouden ze bedreigd hebben uw echtgenote te arresteren om u onder druk te zetten u te gaan aangeven. Op 14 maart 2014 zou ook uw echtgenote Egypte hebben ontvlucht en u hier in België hebben vervoegd. Zij vroeg op 18 maart 2014 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een medisch attest (dd. 16/10/2012), 14 foto's van uzelf op het Tahrir plein en een vliegtuigticket en boarding pass (dd. 13/09/2010). Daarnaast legde uw advocaat een artikel voor van The Guardian (d.d.9/2/2011) over foltering en arrestaties door het Egyptische leger, van Human Rights Watch (d.d.19/5/2012) over foltering van gearresteerde manifestanten door het leger en van al Jazeera (d.d.6/12/2012).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen van uw lidmaatschap van deze beweging (CGVS, p. 12, 15). Dit is hoogst verwonderlijk. De 6de april beweging is immers het prototype van een grassroots-beweging die uitgroeide tot een volwaardige politieke beweging. Ontstaan vanuit een FacebookWTC groep maakt de beweging tot op heden volop gebruik van de sociale media. Zoals ook blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier beschikt de beweging over meerdere Facebook-groepen, waaronder nota bene een Belgische, officiële websites, blogs en Twitter-accounts via dewelke de groepering eenvoudigweg te contacteren is. De beweging beschikt zelfs over een webshop waar t-shirts van de beweging gekocht kunnen worden. In het licht van bovenstaande mag er dan ook worden verwacht dat u, als effectief lid van de beweging, bij machte moet zijn om een bewijs van uw lidmaatschap voor te leggen, post factum te bekomen of op zijn minst moet kunnen aantonen dat u pogingen hebt ondernomen om een bewijs van uw lidmaatschap alsnog te verkrijgen. Hoewel u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nog de kans kreeg om zo een bewijs voor te leggen is het CGVS tot op heden niet in het bezit van enig bewijs dat uw lidmaatschap van deze beweging kan staven of dat kan aantonen dat u een poging hebt ondernomen om enig bewijs te bekomen (CGVS I, p. 24). Deze

vaststelling ondermijnt op zich reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap. Hierdoor wordt uiteraard ook de rest van uw asielrelaas ongeloofwaardig.

Er moet daarenboven worden vastgesteld dat ook uw broer I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) I.(...) (O.V. 7.662.036) en uw neef F.(...) M.(...) B.(...) A.(...) (O.V. 7.662.35) die eveneens lid zouden zijn geweest van deze beweging en hierdoor gelijkaardige problemen als de uwe zouden hebben gekend klaarblijkelijk niet bij machte zijn om een bewijs van dit voorgehouden lidmaatschap voor te leggen of alsnog te bekomen. Ook zij hebben bovendien geen enkele poging meer ondernomen om zo een bewijs te bekomen en voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Uw broer I.(...) legde in de loop van zijn asielprocedure daarenboven afwijkende verklaringen af over zijn voorgehouden lidmaatschap. De verklaringen die hij aflegde betreffende de 6de april beweging waren gezien zijn gebrekkige kennis over enkele sleutelfiguren uit de groepering bovendien weinig overtuigend (zie beslissingen I.(...) en A.(...)). Deze vaststellingen houden ook een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De redenen die u geeft om dit totale gebrek aan bewijs te verklaren ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo claimt u dat de beweging sinds 2011 geen lidkaarten meer aanmaakte. Aangezien u pas lid werd in februari 2011 zou u hierdoor geen lidkaart meer kunnen voorleggen (CGVS I, p. 12). Uw broer die pas lid zou zijn geworden in september 2012 verklaart echter dat hij wel over een lidkaart beschikte. Deze werd echter afgenomen door de politie (CGVS I.(...), p. 11). Deze afwijkende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Geconfronteerd met het feit dat uw broer en uw neef beiden hadden verklaard over een lidkaart te beschikken antwoordt u dat u hiervan niet op de hoogte was (CGVS, p. 23). Dit is opmerkelijk en weinig waarschijnlijk gezien de familiale band, het voorgehouden gemeenschappelijk politiek activisme en de gelijkaardige asielrelazen. In een interview met enkele leden van de beweging waaronder één van haar leiders Ahmed Maher wordt er bovendien aangegeven dat er pas na het aftreden van Mubarak (februari 2011) werd overgegaan tot een publieke rekruteringsstrategie. Voor het aftreden beperkte dit zich tot online activiteiten. Pas na het aftreden van Mubarak zouden leden over een lidkaart beschikken en maandelijks lidgeld dienen te betalen. Uw verklaringen blijken dus niet te stroken met de verklaringen van enkele andere leden van de beweging waaronder een van haar leiders wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer ondergraaft.

U stelt verder dat u de beweging enkel kan contacteren via uw vaste tussenpersoon, T.(...) M.(...), en dat men altijd gebruik van een tussenpersoon diende te maken om in contact te kunnen komen met de leiders van de groepering (CGVS I p. 16, 22). Ook dit klopt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. De contactgegevens van de nationale en lokale verantwoordelijken van de partij, waaronder zelfs het telefoonnummer van medeoprichter Ahmed Maher, zijn immers publiek beschikbaar op de website van de partij.

Voorts moet er worden vastgesteld dat u afgezien van uw vrienden nooit iemand van de verantwoordelijken van de partij heeft ingelicht over de problemen die u kende door uw lidmaatschap van de 6de april beweging. Opnieuw refereert u hierbij naar uw foutieve claim dat men de leiders van de beweging niet direct kon contacteren (CGVS I, p. 21, 22). Er moet daarenboven zelfs worden vastgesteld dat de beweging via onder meer Facebook een campagne is gestart waarbij men mensen aanspoort om via een elektronisch formulier melding te maken van onrechtmatige arrestaties en mensenrechtenschendingen.

Gezien het feit dat u, uw broer en uw neef allen beweren dat jullie effectief en actief lid waren van de 6de april beweging en dat jullie hierdoor allen persoonlijk gevisieerd werden met het oog op vervolging waardoor jullie alle drie Egypte dienden te ontvluchten en beweren nood te hebben aan internationale bescherming en in acht genomen het publieke karakter van de 6de april beweging en de vaststelling dat de beweging zelf oproept om onrechtmatige arrestaties en handelingen van de overheid tegen demonstranten te melden, mag er worden verwacht dat u een bewijs van uw lidmaatschap kan voorleggen, mag er worden verwacht dat u een bewijs kunt voorleggen waaruit blijkt dat de groepering op de hoogte is van jullie problemen en mag er zelfs worden verwacht dat u via de 6de april beweging een bewijsstuk kunt voorleggen dat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen kan staven. De vaststelling dat u noch uw broer of neef hierin slagen en de constatering dat niemand van jullie klaarblijkelijk zelfs maar een poging heeft ondernomen om de beweging te contacteren en zodoende alsnog een bewijsstuk te verkrijgen om het voorgehouden lidmaatschap en de bijhorende problemen te staven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt nog versterkt door volgende vaststellingen.

Zo beweert u, overigens correct, dat er een interne breuklijn bestaat binnen de 6de april beweging met betrekking tot de positie van de beweging ten opzichte van de huidige militaire machthebbers in Egypte. U kunt enkele leiders opnoemen van de beweging die zich tegen de militaire machthebbers hebben gekant maar vreemd genoeg kunt u niemand van de beweging opnoemen die pro de huidige militaire machtshebbers is (CGVS I, p. 13). Er op gewezen dat Esraa Abdul Fattah, medeoprichtster van de beweging, pro de militaire machthebbers is, blijkt u dit niet te weten (CGVS I, p. 14). Gezien het feit dat u lid zou zijn van deze beweging en u bovendien beweert dat u gevisieerd zou worden door de huidige militaire machtshebbers in Egypte is dit hoogst merkwaardig. U verklaart verder dat uw vaste tussenpersoon om nieuws van de partij te vernemen T.(...) M.(...) was. Vreemd genoeg moet er worden vastgesteld dat u niet weet of deze man gevisieerd wordt, dit terwijl hij momenteel nog in Egypte verblijft (CGVS I, p. 22). Op een gegeven moment stelt u tijdens het gehoor dat de medeoprichter van de beweging Ahmed Maher nog in Egypte verblijft maar dat hij nooit gearresteerd zou worden door de overheid aangezien zij enkel op zoek zouden zijn naar eenvoudige leden (CGVS I, p. 14). Dit is een hoogst opmerkelijke uitspraak voor iemand die beweert lid te zijn van de 6de april beweging aangezien Ahmed Maher in februari 2011 en in 10 mei 2013 gearresteerd werd, iets wat u toch dient te weten als u effectief lid van deze beweging zou zijn. Dit strookt niet met uw verklaringen eerder tijdens het gehoor dat alle leden van de 6de april beweging worden vervolgd door de Egyptische overheid louter omwille van hun lidmaatschap en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS I, p. 7).

Gezien u verklaart een vrees te koesteren omwille van uw politieke profiel, doen bovenstaande vaststelling twijfels rijzen bij de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u zich vreemd genoeg niet meer kan herinneren waarom uw asielaanvraag in Cyprus (2005) werd geweigerd (CGVS II p.7). Temeer gezien u verklaart dat uw asielaanvraag toen, net als nu, gebaseerd was op de problemen die u kende omwille van uw politiek activisme, is het erg merkwaardig dat u zich niet meer zou herinneren waarom uw aanvraag toen geweigerd werd. Bovendien moet worden vastgesteld dat u niet werd gerepatrieerd naar Egypte, maar er, weliswaar na uw weigering, zelf voor opteerde terug te keren naar Egypte. U zou er niet aan hebben gedacht naar een ander land dan Egypte te gaan (CGVS II p.7). Dit getuigt bezwaarlijk van een, op dat moment, gegronde vrees voor vervolging omwille van uw politieke activiteiten.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw terugkeer naar Egypte vanuit Zweden en uw arrestatie hierop niet kunnen overtuigen. Zo verklaart u te zijn teruggekeerd omdat uw echtgenote in uw plaats was gearresteerd. Door terug te keren wilde u ervoor zorgen dat uw echtgenote zou worden vrijgelaten. Echter, weinig geloofwaardig is dat u, vooraleer tot deze drastische beslissing te zijn gekomen om terug te keren, geen enkele andere optie zou hebben overwogen om het probleem voor uw echtgenote op te lossen. U zou met niemand hebben gesproken over mogelijke opties, noch zouden u of uw (schoon)familie een advocaat hebben gecontacteerd om jullie te helpen (CGVS II p.7-8). Dat u hierover zo weinig kan zeggen, getuigt allerminst van een doorleefde afweging die u zou hebben moeten maken, terwijl dit toch een uitermate ingrijpende beslissing moet zijn geweest. Gezien u verklaart op dat moment reeds vervolgd te worden als politiek activist, en dus zelf een zeer groot risico liep door u te gaan aangeven bij de autoriteiten, dit alles zonder garantie dat uw echtgenote hierdoor vrij zou komen, is het erg merkwaardig dat u of de familie zelfs niet hebben gezocht naar andere oplossingen.

Bovendien is het, in het licht van deze verklaringen, erg merkwaardig dat uw echtgenote, nadat u weer in problemen was gekomen in 2012 en opnieuw uit Egypte was gevlucht, geregeld bij uw moeder verbleef, waar u nochtans geregeld werd gezocht door de autoriteiten en de moslimbroeders (CGVS I p.4, 23 – CGVS vrouw p.2-3, 10). Het valt moeilijk te begrijpen dat jullie op die manier weer het risico zouden nemen dat uw echtgenote, zoals eerder al gebeurde, zou worden gearresteerd. Jullie wisten immers dat de autoriteiten hiervoor niet terugschrikken. Dergelijk gedrag doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

In de kantlijn van de vermeende arrestatie van uw echtgenote moet bovendien worden aangestipt dat uw echtgenote, nochtans hoger opgeleid, vreemd genoeg, niet precies kan zeggen hoe lang ze werd gedetineerd. Ze komt niet verder dan te stellen dat het ongeveer een week was (CGVS vrouw p.6). Dat een hoger opgeleid persoon van een eenmalige arrestatie, wat toch een grote indruk moet hebben gemaakt, niet verder komt dan te zeggen dat het ongeveer een week was, doet de wenkbrauwen fronsen.

Er moet bovendien worden vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u al meermaals het land zou zijn moeten ontvluchten omwille van uw politiek activisme, en uw bewering dat in 2012-2013 de Moslimbroeders en de autoriteiten herhaaldelijk naar u op zoek kwamen bij uw moeder, blijkbaar steeds terugkeert naar het huis van uw moeder (CGVS II p.3, 11). Hoewel u beweert dat uw echtgenote gearresteerd werd door de Egyptische overheid om u te doen terugkeren toen u in 2010 naar Zweden gevlucht was, moet er bovendien worden vastgesteld dat uw echtgenote na uw vertrek in 2013 eveneens bij uw moeder verblijft. Dergelijk gedrag valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Over uw verblijfsplaatsen legt u bovendien inconsistente verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u altijd in Caïro verbleef maar dat u tijdens uw problemen voor korte periodes naar een vriend in al Mansoura ging. Toen u in Egypte verbleef zou u afgezien van die korte periodes bij uw vriend altijd in Caïro verbleven hebben. Uw laatste adres voor uw vertrek was het adres van uw moeder in Caïro (CGVS I, p. 3, 4). Wanneer u na enige tijd wordt gevraagd waarom u ondanks uw voorgehouden problemen telkens naar huis terugkeerde, antwoordt u plots dat u niet altijd naar huis ging maar dat u soms naar uw schoonfamilie ging (CGVS I, p. 15). Nog later verklaart u dan weer dat u sinds de voorgehouden invallen, oktober 2012, nooit meer naar huis terugkeerde, dat u 's avonds wel uw moeder ging bezoeken maar dat u nooit bleef overnachten (CGVS I, p. 17). Ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS geeft u nogmaals verschillende versies op. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw laatste verblijfplaats bij uw moeder was, maar dat u af en toe tijdelijk bij uw schoonfamilie introk. U geeft expliciet aan nergens anders te hebben gewoond dan bij uw moeder, schoonmoeder en in de periode 2007-09 in een appartement in Dar as-Salam. Het huis van uw moeder zou uw laatste verblijfplaats zijn geweest vooraleer u Egypte de laatste keer verliet (CGVS II p.3-4). Later tijdens dit gehoor komt u er plots weer mee op de proppen dat u ook drie maal bij een vriend in al-Mansoura, de laatste keer zou eind 2012 of januari 2013, dus kort voor uw vertrek, zijn geweest (CGVS II p.12). U kan geen verklaring geven voor deze discrepanties (CGVS II p.12). Dat u ook bij een vriend ging logeren, wordt opmerkelijk genoeg ook niet aangehaald door uw echtgenote. Zij verklaart dat zowel zij als u alleen bij uw moeder, uw schoonmoeder en in het appartement in Dar as-Salam hebben gewoond (CGVS vrouw p.3). Het hoeft geen betoog dat dergelijk uiteenlopende verklaringen over uw verblijfplaatsen in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens moet vastgesteld worden dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen van 5 december 2012, de laatste keer dat u in de problemen kwam tijdens een manifestatie. U geeft aan dat u die dag tijdens een manifestatie werd aangevallen en in de klappen deelde, doch kon ontsnappen aan een arrestatie. Echter, waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aangaf dat u, na gewond te zijn geraakt bij de aanval, naar het ziekenhuis werd gebracht door een vriend (CGVS I p.9), beweert u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u na de aanval kon ontsnappen met vrienden en dat u denkt – u weet merkwaardig genoeg niet meer zeker waar u toen naartoe ging- dat u daarop naar uw schoonouders ging. U gevraagd of u behalve in oktober 2012 nog gehospitaliseerd moest worden omwille van uw aanvaringen met de autoriteiten of de Moslimbroeders, antwoordt u ontkenkend (CGVS II p.11). Dat u niet op eenduidige manier kan aangeven of u na uw laatste rechtstreekse confrontatie met de autoriteiten/moslimbroeders gehospitaliseerd moest worden of niet, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot uw verklaring dat u slechts één maal gehospitaliseerd moest worden na een aanvaring met de autoriteiten, uw echtgenote beweert dat u twee maal gehospitaliseerd moest worden omwille van uw problemen. Behalve oktober 2012 haalt ze aan dat u lang geleden –ze kan niet meer zeggen wanneer- ook al eens moest gehospitaliseerd worden na een detentieperiode (CGSV vrouw p. 12). Over een hospitalisatie in december 2012 rept ze met geen woord.

Ook over de gebeurtenissen op 5 oktober 2012 lopen de verklaringen van u en uw echtgenote uiteen. Zo verklaart u dat u vanuit uw detentie door vrienden en uw vaste contactpersoon bij de 6de april beweging naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS II p.9-11). Uw echtgenote beweert vreemd genoeg dat u de personen die u naar het ziekenhuis hadden gebracht niet kende, en dat ze denkt dat u hen zelf niet kende (CGVS vrouw p.12). Dat uw echtgenote niet zou weten hoe u in het ziekenhuis was terechtgekomen is erg merkwaardig. Men kan verwachten dat ze hiernaar zou hebben geïnformeerd bij u en dat jullie hier bijgevolg coherente verklaringen over zouden kunnen afleggen.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote incoherente verklaringen hebben afgelegd over de stappen die de autoriteiten en Moslimbroeders na uw vertrek nog zouden hebben gezet om u op te sporen. Zo verklaart u dat de autoriteiten niet alleen bij uw moeder, maar ook bij uw schoonmoeders meermaals naar u waren komen zoeken. Hoe vaak ze kwamen weet u niet. U zou het wel aan uw

echtgenote hebben gevraagd, maar zij wist het niet meer (CGVS II p.11). Uw echtgenote, die nochtans verklaart afwisselend bij haar moeder en uw moeder te hebben verbleven, beweert er daarentegen alleen weet van te hebben dat ze bij uw moeder naar u kwamen zoeken (CGVS vrouw p.10). U hiermee geconfronteerd en gevraagd om uitleg voor deze discrepanties in jullie verklaringen, komt niet verder dan te stellen dat u het niet weet en dat u toen hier was (CGVS II p.11). Aangezien u hierover blijkbaar wel met uw echtgenote gesproken heeft en het zeer belangrijke aanwijzingen voor uw vrees betreffen, is het wel zeer bevreemdend dat jullie verklaringen hieromtrent haaks staan op elkaar. Dergelijke inconsistente verklaringen doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen in het kader van jullie asielaanvraag.

Bovendien is het uitermate merkwaardig dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ met geen woord heeft gerept over het feit dat de autoriteiten of de Moslimbroeders u bij u thuis kwamen zoeken. Nochtans verklaart u tegenover het CGVS dat ze dit al deden voor uw vlucht uit Egypte en geeft u deze 'bezoekjes' aan als aanleiding voor uw beslissing het land te verlaten. Hierdoor zou u hebben geweten dat u geen toekomst meer had in Egypte en uw leven in gevaar was (CGVS I p.10). Dat u dergelijk belangrijke feiten niet zou hebben vermeld doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Het is des te meer opmerkelijk daar u bij aanvang, toen u werd gevraagd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ, wel aangaf dat niet alles was ingevuld, maar dat u, gevraagd wat er niet was neergeschreven, verklaarde dat het enige dat niet was neergeschreven, het feit was dat u vier maanden zou zijn gedetineerd. U herinnert zich verder niets dat niet werd neergeschreven en verklaart dat het, bij nalezing, de enige fout in de vragenlijst was (CGVS I p.2).

Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen dat de autoriteiten en Moslimbroeders naar u op zoek zouden zijn, wordt bovendien geschraagd door de vaststelling dat u hierover nauwelijks concrete informatie kan geven. U weet niet eens of het hier de Moslimbroeders of militairen betrof. Zelfs indien ze tot januari 2012 zouden hebben samengewerkt, wat gezien de gebeurtenissen in Egypte en de aard van zowel de Moslimbroeders als het Egyptische leger, weinig waarschijnlijk genoemd kan worden, mag er toch worden verwacht dat uw moeder het onderscheid kon maken, ook al droegen ze burgerkledij (CGVS I, p. 11, 14, 18). Vreemd genoeg verklaart u aanvankelijk dat u niet precies weet wie er in augustus 2013 naar uw moeder kwam op zoek naar u (CGVS I, p. 11, 14). Later tijdens het gehoor stelt u echter plots dat de invallen van augustus 2013 werden uitgevoerd door het leger (CGVS I, p. 17, 18). Nog later beweert u echter opnieuw dat u niet zeker bent of de invallen van augustus 2013 werden uitgevoerd door het leger of de Moslimbroeders (CGVS, p. 20). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer deze invallen precies plaatsvonden kunt u evenmin precies zeggen. In oktober, december 2012 en in januari 2013 zouden ze vier maal zijn langsgelopen, in augustus 2013 nog tweemaal. Preciezer tijdstippen of hoe vaak ze langskwamen, kunt u niet aangeven (CGVS I, p. 10, 11, 14, 15, 16, 17, 18 - CGVS II p.2-3). Ook uw echtgenote blijft vaag over de tijdstippen en frequenties van deze gebeurtenissen. Gevraagd hoe vaak ze komen, komt ze niet verder dan te stellen dat ze het niet weet, dat het twee of drie keer was. Vreemd genoeg kan ze niet zeggen of het er twee of drie waren (CGVS vrouw p.9). Gevraagd wanneer de autoriteiten de eerste keer naar u kwamen zoeken, wat nochtans een belangrijk moment moet geweest zijn, komt ze niet verder dan te stellen dat het enkele maanden na uw vertrek moet zijn geweest (CGVS vrouw p.9). Opmerkelijk genoeg beweerde u dat ze u ook al voor uw vertrek uit Egypte waren komen zoeken (CGVS II p.3), iets waar u echtgenote met geen woord over rept wanneer haar gevraagd werd wanneer ze u de eerste keer kwamen zoeken.

Vreemd genoeg verklaart u, gevraagd of ze in augustus 2013 enkel naar u op zoek waren, dat uw moeder u vertelde dat ze op zoek naar u waren. Gevraagd of ze ook op zoek waren naar uw broer antwoordt u opnieuw : "mijn moeder zei dat ze op zoek naar mij waren" (CGVS, p. 20). Dit is hoogst bevreemdend aangezien uw broer verklaart dat hij ook gezocht werd door de Egyptische overheid en de Moslimbroeders. Uw broer zou zelfs een dagvaarding hebben ontvangen en de politie zou voortdurend bij uw moeder gekomen zijn op zoek naar hem (CGVS I.(...), p. 17, 23, 24, 29).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen dat u of uw (schoon)familie op geen enkel moment om bijstand van een advocaat hebben gezocht (CGVS II p.6, 8, 9, 11). Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen bij de doorleefdheid en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas, temeer gezien de talrijke keren dat u in het vizier van de autoriteiten kwam en werd gearresteerd. Dat u dit niet deed omdat u in 2007 had gehoord van advocaten dat het niets zou uithalen (CGVS II p.6, 8), is niet afdoende, temeer daar er in 2009 wel een groep advocaten wel in geslaagd was u en de andere gearresteerde deelnemers aan een manifestatie bij het syndicaat van advocaten vrij te krijgen (CGVS II p.6). Indien u daadwerkelijk op zulke systematische wijze in de problemen kwam met de autoriteiten,

mag worden verwacht dat u, ook in de Egyptische context, een advocaat om bijstand zou vragen om toch minstens te proberen uw rechten, en die van uw echtgenote, zo goed mogelijk te verdedigen. De verklaring van uw echtgenote dat de familie geen advocaat in de hand nam omdat ze toch niet wisten waar u was en dat de noodwet van kracht was (CGVS vrouw p.12), kan evenmin overtuigen daar een advocaat net had kunnen helpen om informatie over uw detentieplaats te bekomen. Bovendien kan men ervan uit gaan dat men, ook al bestaat de kans dat een advocaat er niet (geheel) in zou slagen uw problemen op te lossen, toch minstens een poging onderneemt om zijn problemen op te lossen of minstens om zich te verdedigen. Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat de noodwet op 31 mei 2012 werd opgeheven.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u, ondanks uw beweerde parcours, nooit officieel in beschuldiging werd gesteld. Gezien de talrijke keren dat u reeds met de autoriteiten in confrontatie kwam en gearresteerd werd, rijst toch de vraag waarom ze nooit zouden zijn overgegaan tot officiële beschuldigingen tegen u en uw zaak voor een rechtbank hebben gebracht (CGVS II p.6), temeer daar ze er in 2008 al mee hadden gedreigd u te beschuldigen van het veroorzaken onrust in het land (CGVS II p.6). Gevraagd waarom ze dit niet deden, komt u niet verder dan de weinig overtuigende uitleg dat het uw geluk is (CGVS II p.11).

Verder moet er nog worden gewezen op de vaststelling dat u, hoewel u via Frankrijk reisde, geen asiel aanvraag in dat land. Gevraagd naar de reden stelt u dat de bestemming België was (CGVS, p. 4, 20). Van iemand die zijn land daadwerkelijk zou hebben ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging en die effectief nood zou hebben aan internationale bescherming mag echter worden verwacht dat hij deze bescherming aanvraagt bij de eerste kans die hij daartoe krijgt.

Verder moet worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw Egyptisch paspoort. Zo verklaart u tegenover het CGVS dat de smokkelaar dit van u heeft afgenomen in Egypte (CGVS I p.3 – CGVS II p.4). Tegenover de DVZ beweerde u echter zonder enige nuancering dat u het heeft achtergelaten in Egypte (DVZ Verklaring, 26). Uw verklaring voor deze discrepantie, namelijk dat dit hetzelfde is (CGVS II p.4), is niet aanvaardbaar. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat het stellen dat u uw paspoort heeft achtergelaten hetzelfde is als te stellen dat u het moest afgeven aan uw smokkelaar. Indien u daadwerkelijk uw paspoort had moeten afgeven aan de smokkelaar, kan er worden verwacht dat u dit ook op deze manier had aangegeven bij de DVZ. Dergelijke discrepanties doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van uw talrijke arrestaties of van de arrestatie van uw echtgenote, noch enig ander begin van bewijs dat u gezocht door de Egypte autoriteiten of de Moslimbroeders.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Het feit dat u in september 2008 nog een identiteitskaart kon bekomen toont trouwens allerm minst aan dat u in die periode van overheidswege een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoefde te koesteren. Het vliegtuigticket toont aan dat u op 13 september 2010 naar Caïro bent teruggekeerd. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's van uzelf op het Tahrir plein tonen enkel aan dat u het plein bezocht hebt toen het bezet werd door demonstranten. Uit geen enkele foto kan worden afgeleid dat u persoonlijk deelnam aan deze protesten of dat u omwille hiervan problemen zou hebben gekend. Het medisch attest bevat louter een beschrijving van verwondingen die u zou hebben opgelopen en geeft aan dat u hiervoor medische behandeling onderging. Nergens wordt er echter aangegeven dat u deze verwondingen opliep door een arrestatie of mishandeling van de Egyptische politie. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De artikels die werden neergelegd door uw advocaat schetsen weliswaar een beeld waaruit blijkt dat manifestanten mogelijk een zeer onfortuinlijk lot is toebedeeld als ze in de handen vallen van de autoriteiten, en dat rellen in december 2012 een zeer zware tol eisten, doch deze artikels tonen uw persoonlijke betrokkenheid bij deze beschreven feiten niet aan. In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen deze artikels de beoordeling van uw asielaanvraag dan ook niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Mursi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Mursi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Mursi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Mursi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, uw broer en uw neef beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat verweerster voorbarig is wanneer ze stelt dat een lidmaatschap uitgesloten is om de enkele reden dat verzoeker geen lidkaart kan voorleggen. Zo stelt verzoeker dat de 6de april beweging geen officieel erkende politieke groepering was, laat staan dat ze zichzelf onder die noemer zou plaatsen. Dit onofficiële karakter wordt bevestigd door de zogenaamde open aard van de beweging (o.a. door rekrutering via facebook). In tijden van revolutie en politiek geweld is het vanzelfsprekend geen prioriteit om alle leden van een lidkaart te voorzien. Bij de leden van de 6de april beweging primeren ideologische en politieke belangen, en geen bureaucratische beslommingen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand. Tevens was de beweging van de 6de april de rechtstreekse tegenstander van de toenmalige regering. Indien men in het bezit zou zijn van een lidkaart van de 6de april beweging zou men een nog groter risico lopen op arrestatie en mishandeling dan gelijk welke andere betogers die geen bewijs van politieke activiteit op zak zou hebben.

Voorts geeft verzoeker aan dat het onmiddellijk duidelijk was dat de Egyptische staatsveiligheid zijn echtgenote enkel had aangehouden om hem terug naar Egypte te krijgen. Hij stelt hiervan op de hoogte te zijn geweest en zag snel in dat de enige oplossing zou zijn om zichzelf in te leveren. Hoe langer hij zou talmen, des te langer zijn echtgenote zou vastgehouden worden. Hij wilde zijn echtgenote hiervan zo veel mogelijk vrijwaren. Mishandeling en foltering van arrestanten was en is namelijk een veel voorkomend gebruik onder de Egyptische politie- en veiligheidsdiensten en verwijst hiertoe naar het persartikel “*Egypt’s prisons still rife with torture*” van 29 augustus 2014 (stuk 3).

Verder werpt verzoeker op dat gelet op de omvang van de protesten tijdens de Egyptische revolutie en gezien het aantal arrestaties, het evident is dat er niet voor elke gearresteerde een officiële inverdenkingstelling zal worden opgemaakt. Dit zou immers een onnoemelijk grote papierberg tot stand brengen. Tijdens een revolutie kan men namelijk vermoeden dat de administratieve diensten niet werken zoals ze zouden werken in een normale periode. Moesten er überhaupt inverdenkingstellingen opgemaakt zijn kan men zich de vraag stellen als deze werkelijk geregistreerd en geklasseerd zouden zijn. Voorts merkt verzoeker op dat er in Egypte tot juni 2012 een noodwet van kracht was, waardoor politie en veiligheidsdiensten iedereen konden arresteren zonder verdenking van concrete feiten en verwijst hiertoe naar het persartikel “*Egypt’s infamous emergency law expires*” van 31 mei 2012 (stuk 2). Omwille van deze noodwet geeft verzoeker aan dat het eveneens weinig zin had om een advocaat te contacteren. Gezien er in het overgrote deel van de gevallen geen aanwijsbare strafbare feiten ten grondslag lagen aan de arrestatie zou een raadsman weinig kunnen verrichten.

In een tweede middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 *juncto* 62 van de vreemdelingenwet, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal in de bestreden akte weliswaar de redenen noemt waarom hij geen geloof hecht aan de details van zijn situatie, maar niet rechtstreeks argumenteert waarom de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus *in casu* worden geweigerd. Verzoeker meent evenwel dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een arrestatie door de Egyptische staatsveiligheid, waarbij hij opnieuw terecht zou komen in onhoudbare omstandigheden in de gevangenis. Mocht verzoeker worden gevonden door de moslimbroeders, staat hem vermoedelijk een erger lot te wachten, daar hij dan waarschijnlijk zou worden vastgehouden op een locatie waar de leefomstandigheden zo mogelijk nog barser zijn dan deze in een staatsgevangenis.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het persartikel van Al Jazeera "Egypt's infamous emergency law expires" van 31 mei 2012 (stuk 2) en het persartikel van Al Jazeera "Egypt's prisons still rife with torture" van 29 augustus 2014 (stuk 3).

2.1.3. Als bijlage aan de verweernota wordt een fotokopie van de weigeringsbeslissing in hoofde van zijn broer I.I.A.A.I. en zijn neef F.M.B.A. gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn lidmaatschap van deze beweging en zijn verklaringen omtrent de redenen van dit gebrek niet stroken met de verklaringen van enkele andere leden van de beweging waaronder een van haar leiders, (ii) verzoekers stelling dat hij de beweging enkel kan contacteren via zijn vaste tussenpersoon, T. M., niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de contactgegevens van de nationale en lokale verantwoordelijken van de partij, waaronder zelfs het telefoonnummer van medeoprichter Ahmed Maher, publiek beschikbaar zijn op de website van de partij, (iii) verzoeker, afgezien van zijn vrienden, nooit iemand van de verantwoordelijken van de partij heeft ingelicht over de problemen die hij kende door zijn lidmaatschap van de 6de april beweging, (iv) verzoeker onwetend is omtrent belangrijke gegevens aangaande de beweging waarvan hij beweert lid te zijn, (v) hij zich vreemd genoeg niet meer kan herinneren waarom zijn asielaanvraag in Cyprus werd geweigerd, (vi) zijn verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Egypte vanuit Zweden en zijn arrestatie hierop niet kunnen overtuigen, (vii) het erg merkwaardig is dat zijn echtgenote, nadat hij weer in problemen was gekomen in 2012 en opnieuw uit Egypte was gevlucht, geregeld bij zijn moeder verbleef, waar hij nochtans geregeld werd gezocht door de autoriteiten en de moslimbroeders, (viii) verzoekers echtgenote, nochtans hoger opgeleid, vreemd genoeg, niet precies kan zeggen hoe lang ze werd gedetineerd, (ix) het ongeloofwaardig is dat verzoeker, ondanks het feit dat hij al meermaals het land zou zijn moeten ontvluchten omwille van zijn politiek activisme en zijn bewering dat in 2012-2013 de moslimbroeders en de autoriteiten herhaaldelijk naar hem op zoek kwamen bij zijn moeder, blijkbaar steeds terugkeert naar het huis van zijn moeder en bezwaarlijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging, (x) hij over zijn verblijfplaatsen inconsistente verklaringen aflegt, (xi) hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen van 5 december 2012, de laatste keer dat hij in de problemen kwam tijdens een manifestatie, (xii) de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de gebeurtenissen op 5 oktober 2012 uiteenlopen, (xiii) verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen hebben afgelegd over de stappen die de autoriteiten en moslimbroeders na zijn vertrek nog zouden hebben gezet om verzoeker op te sporen, (xiv) verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ met geen woord gerept heeft over het feit dat de autoriteiten of de moslimbroeders hem bij hem thuis kwamen zoeken, terwijl hij deze 'bezoekjes' aangaf als aanleiding voor zijn beslissing het land te verlaten, (xv) verzoeker niet weet of het moslimbroeders dan wel militairen betrof die naar hem op zoek zouden zijn, (xvi) hij of zijn (schoon)familie op geen enkel moment om bijstand van een advocaat hebben gezocht, (xvii) verzoeker, ondanks zijn beweerde parcours, nooit officieel in beschuldiging werd gesteld, (xviii) hij incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn Egyptisch paspoort, (xix) de documenten die hij voorlegt bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, en (xx) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met moslimbroeders en met de Egyptische autoriteiten. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft. Inzoverre verzoeker ter vergoelijking voor het gegeven dat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn lidmaatschap van de 6de april beweging, voorhoudt dat bij de leden van de 6de april beweging ideologische en politieke belangen primeren en geen bureaucratie beslommeringen zoals het uitreiken van lidkaarten of het bijhouden van een ledenbestand, kan hij niet worden gevolgd nu zijn broer en neef beiden hadden verklaard over een lidkaart te beschikken.

Waar verzoeker in diens beroep refereert aan de artikelen van Al Jazeera, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van een dergelijk stuk van algemene aard *an sich* geen afdoende indicatie vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Zulk een risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen

bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verzoeker beperkt zijn verweer bovendien tot louter drie deelaspecten van de bestreden beslissing en laat de overige in de bestreden beslissing pertinente motieven ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie (COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) d.d. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en

politieautoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat er aldus actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die bovenstaande informatie in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS